

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 247)

Jun (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 67)

12. ப்ரபவே த்வாதசாந்தஸ்து ஹகாரச் சதுராத்தமநாம்

அகாரஸ்த்வப்யயே சைதௌ த்வாதசாந்தாவுபௌ ஸமௌ

பொருள் - நான்கு வ்யூஹங்கள் (ஸங்கர்ஷணன் முதலானவர்கள்) வெளிப்படும்போது “ஹ” என்னும் சப்தம் த்வாதசாந்தத்தைக் குறிக்கிறது. இவை மீண்டும் உள்வாங்கப்படும்போது, “அ” என்பது த்வாதசாந்தத்தைக் குறிக்கிறது.

விளக்கம் - த்வாதசாந்தம் என்பது பன்னிரண்டு விரல்கள் அடுக்கப்பட்ட தூரம் ஆகும். இந்தத் தூரம் நமது உடலில் நான்கு இடங்களில் காணப்படுகிறது. அவையாவன - நாபியிலிருந்து இதயம், இதயத்திலிருந்து தொண்டை, தொண்டையிலிருந்து நெற்றி, நெற்றியிலிருந்து உச்சந்தலை - என்பதாகும். இவற்றில் இறுதியில் உள்ளது ப்ரஹ்மரந்திரம் எனப்படும். இதனையே இங்கு த்வாதசாந்தம் என்று கூறுவதாகக் கொள்வர். பொதுவாக வடமொழியில் உள்ள 48 எழுத்துக்களின் ஒலிகளை, நான்கு வ்யூஹங்களுக்குப் பன்னிரண்டு வீதம் பிரிக்கப்படுகிறது.

13. வர்ணே வ்யூஹ ஸமூஹே அஸ்மிந் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாந ஸமாதிநா

விச்ராம உதயோ வ்யாப்திர் வ்யக்திரா வாஸுதேவத:

14. அத்ர ஏக ஏகோபரி ஜ்ஞேயா மூர்த்திர்வை த்வேவம் ஏவ ஹி

யுக்தா விச்ராம பூர்வேண சதுஷ்கேண ஸமாஸத:

பொருள் – இப்படியாக எழுத்துக்களுடைய ஒலி என்னும் கூட்டமே வ்யூஹங்களாக உள்ளன என்று ஞான ஸமாதி நிலை மூலமாக நன்கு அறிந்து, வாஸுதேவன் தொடக்கமாக உள்ள வ்யூஹங்கள் முறையே விச்ராமம், உதயம், வ்யாப்தி மற்றும் வ்யக்தி ஆகிய நிலைகளில் உள்ளதாக அறியலாம். இந்த நிலையில், ஒவ்வொரு வ்யூஹ மூர்த்தியும் விச்ராமம் தொடக்கமாக உள்ள நான்கு நிலைகளில், ஒவ்வொரு நிலைகளை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

விளக்கம் – விச்ராமம் = ஸ்ருஷ்டிக்குத் தயாராகும் நிலை, உதயம் = ஸ்ருஷ்டியின் முதல் நிலை, வ்யாப்தி = எங்கும் பரவுதல், வ்யக்தி = உருவமாக வெளிப்படுதல்

15. விச்ராமம் சிந்தயேத்தேவம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம்

அகாரம் புண்டரீகாஷ்டம் பூர்வதேவம் ஸநாதநம்

16. ஸங்கர்ஷணாதி தத்வாநி விச்ராம்யந்தி லயே அத்ர ஹி

தத: ஸங்கர்ஷணம் தேவம் ஆகாரம் உதயம் ஸ்மரேத்

17. உதிதோ ஹி ஸ ஸர்வாத்மா ப்ரதமம் ஸர்வக்ருத் ஸ்வயம்

வ்யாப்தம் ப்ரத்யும்ந தேவம் தம் இகாரம் பரிசிந்தயேத்

18. விவிதம் வ்யாப்யதே தேந த்ரயீ கர்மாத்த்மநா ஜகத்

அநிருத்தம் வ்யக்திரூபம் ஈகாரம் தம் அநுஸ்மரேத்

பொருள் – (15) எப்போதும் இருந்து வருகின்ற வாஸுதேவனை, “அ” என்னும் அக்ஷரத்தால் குறிக்கப்படும் புண்டரீகாஷ்டனாகவும், விச்ராமம் (ப்ரளயத்தின் பின்னர் உள்ள அமைதியான நிலை) என்னும் நிலையாகவும் த்யானம் செய்யவேண்டும். (16) ப்ரளயத்தின்போது இந்த வாஸுதேவனில் லயிப்பவனும், “ஆ” என்னும் அக்ஷரத்தால் குறிக்கப்படுபவனும் ஆகிய ஸங்கர்ஷணனை ஸ்ருஷ்டிக்குத் தயாராகும் நிலையாக த்யானிக்க வேண்டும். (17) அனைத்தையும் உண்டாக்கி அவற்றின் ஆத்மாவாக நின்று அனைத்தையும் தானே செய்பவனும், இப்படியாக எங்கும் பரவி நிற்பவனும், “இ” என்னும் அக்ஷரத்தால் குறிக்கப்படுபவனும் ஆகிய ப்ரத்யும்நனை த்யானிக்கவேண்டும். (18) மூன்று கர்மங்களை (நித்ய, நைமித்திக, காம்யங்கள் அல்லது ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்)

இந்த ஜகத்தில் நியமிப்பவனாக உள்ளவனும், “ஈ” என்னும் அக்ஷரத்தால் குறிக்கப்படுபவனும் ஆகிய அநிருத்தனை எப்போதும் எண்ணவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 247)

அதிகரணம் - 3- அக்ஷராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மூலப்ரருதிக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படும் அக்ஷரம் என்பது பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-9 அக்ஷரம் அம்பராந்த த்ருதே

பொருள் - மூலப்ரக்ருதியைத் தாங்கி நிற்பதால் அக்ஷரம் என்பது பரமாத்மாவே.

விஷயம் - (வசக்ரு என்னும் மஹரிஷியின் புத்ரியாகிய வாசக்வீ அல்லது கார்க்கி என்ற பெண் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் இரண்டு கேள்விகள் கேட்டாள். அதில் உள்ள இரண்டாவது கேள்விக்கான விடையே இங்கு ஆராயப்படுகிறது) வாஜஸநேயர்களால் கார்க்கியின் கேள்விகள் உள்ள இடத்தில், ப்ரு. (3-8-8) - ஸ ஹோவாச ஏதத்வை தத் அக்ஷரம் கார்க்கி! ப்ராஹ்மணா அபிவதந்தி அஸ்தூலம் அநணு அஹ்ரஸ்வமதீர்க்கம் அலோஹிதமஸ்நேந ஹமச்சாயம் - (யாஜ்ஞவல்க்யர் கார்க்கியிடம்) இதனையே ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் அக்ஷரம் என்று கூறுகிறார்கள். அது ஸ்தூலமானதும் அல்ல, ஸூக்ஷ்மமானதும் அல்ல, குட்டையானதும் அல்ல, நீளமானதும் அல்ல, சிவப்பானதும் அல்ல, பசையானதும் அல்ல, நிழலுடன் கூடியதும் அல்ல - என்று கூறப்படுகிறது. இங்கு ஏற்படும் சந்தேகம் என்னவென்றால் - இங்குள்ள “அக்ஷரம்” என்ற சொல்லானது ப்ரதாநத்தைக் குறிக்கிறதா, ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கிறதா அல்லது பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் – ப்ரதாந்தையே குறிக்கிறது; எப்படி? முண். (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் மேலான நான்முகனைக் காட்டிலும் மேலானவன் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களில் அக்ஷரம் என்பது (மூலப்ரக்ருதி அல்லது) ப்ரதானம் என்ற பொருளிலேயே உள்ளது. மேலும் ஸ்தூலமாக இல்லாதிருத்தல் போன்ற தன்மைகள் ப்ரதானத்திற்கே சேருவதாக உள்ளது. ஆனால் முண். (1-1-5) - யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே - எதன் மூலம் அக்ஷரம் அறியப்பட்டதாகிறதோ - என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் அக்ஷரம் என்பது உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகக் காண்கிறோம் என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். இது சரியல்ல; காரணம், அக்ஷரம் என்ற பதத்தின் பொருளானது மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலமும் அறியப்படுகிறது, ச்ருதி மூலமும் அறியப்படுகிறது; இவற்றில் மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் பொருளாகிய “ப்ரதானம்” என்பதே அக்ஷரம் என்னும் சொல்லின் பொருளாக முதலில் அறியப்படுகிறது. ஆகவே அந்தப் பொருளை ஏற்பதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 247)

தர்மங்களைத் துறத்தல் ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல

மூலம் - இத் தர்மங்களுக்கு “ஸஹகாரித்வேந ச” என்ற ஸூத்ரத்திற் சொன்ன வித்யா ஸஹகாரித்வ வேஷம் தவிர்த்தாலும், “விஹிதத்வாச்சாச்ரம கர்மாபி” என்று ஸூத்ராந்தரத்திற் சொன்ன விநியோகாந்தரத்துக்குப் ப்ரபந்நன் பக்கல் நிவாரகரில்லை. ஆகையால் இத்தர்மங்களினுடைய அநுஷ்டாநமும் தர்மங்களைத் த்யஜிக்கையும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்லாமையால் அசக்யங்களில் நைரச்யம் அதிகாரத்திலே சொருகும். சக்யமான நித்ய நைமித்திகங்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆஜ்ஞாநுபாலனமான கைங்கர்ய மாத்ரமாம்.

விளக்கம் - இந்தத் தர்மங்கள், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-33) - ஸஹகாரித்வேந ச - ப்ரஹ்மவித்யை உண்டாவதற்குக் கர்மங்கள் துணையாக உள்ள காரணத்தினால் அவை இயற்றப்படவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மவித்யைக்கு மட்டுமே அங்கம் என்றும், ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல என்றும் உள்ளன. ஆனால், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-32) - விஹிதத்வாச்சாச்ரம கர்மாபி - அனைத்து ஆச்ரமங்களிலும் உள்ளவர்களாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் - என்று வேறு ஒரு ஸூத்ரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேறு ஒருவிதமான பயனுக்காக அவற்றை ப்ரபந்நன் இயற்றவேண்டும் என்பதைத் தடுக்கும் ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே இந்தக் கர்மங்களை இயற்றுதல், இயற்றாமல் கைவிடுதல் ஆகிய இரண்டுமே ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல என்பதால், அவற்றைத் தனது சக்திக்கும் மீறி இயற்றுதல் என்பது ப்ரபத்திக்கான தகுதியை அதிகப்படுத்துவதாகவே அமையும். மேலும் தனது சக்திக்கு உட்பட்டு இயற்றப்படும் நித்ய நைமித்திக

கர்மங்கள், பகவத் ஆணைக்கு உட்பட்டுச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் போன்றதே என்றாகிறது.

ஸங்கல்பமாத்ரமேவ அங்கம் ச்ருதம் ஆசரணம் புந:

அநங்கம் ஆஜ்ஞயா ப்ராப்தம் ஸங்கல்ப நிபந்தநம்

பொருள் - “நான் பகவானுக்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்வேன்” என்று மனதால் எண்ணுவது மட்டுமே சாஸ்த்ரங்களில் அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவ்விதம் நடந்து கொள்ளாதல் என்பது அங்கம் அல்ல, அது பகவத் ஆணையால் உண்டானதாகும்; அது ஸங்கல்பம் காரணமாக வந்தது அல்ல.

பகவத் ஆணையாக இல்லையென்றாலும் ப்ரபந்தன் ஏன் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்

மூலம் - இப்படியாகில் இவனுக்கு நித்ய நைமித்திகங்களில் அடைக்கவொண்ணாத ப்ரபூத கைங்கர்யங்களுக்குப் ப்ரயோஜகர் ஆர்? என்னில், இவை இவனுக்கு உபாயாந்தரத்திற் புகா; அங்காந்தர நிரபேசையான ப்ரபத்திக்கு பரிகரங்களுமாகா; அகரணத்தில் ஈச்வரன் வெறுக்குமென்று செய்கிறானுமல்லன்; தனியே இவை தமக்கு ஒரு பாபசூய ஸ்வர்க பசு புத்ராதி பலாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டுச் செய்கிறானுமல்லன்; லௌகிகரானவர்கள் த்யூதாதிகள் பண்ணுமாப்போலே கேவலம் தன் உகப்பாலே ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்; முக்தரைப்போலே பகவதபிப்ராயத்தைப் ப்ரத்யசூயமாகக் கண்டு அவனை உகப்பிக்கைக்குப் ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்; மற்று எங்ஙனெயென்னில், இக்கைங்கர்யங்களுக்கும் பலாந்தரங்கள்போலே பகவத் ப்ரீதியும் பலமாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே அவனுக்கப்பிலே ஸத்த்வோத்தரனான தன் ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே ருசி பிறக்கையாலே ஸுஹ்ருத் புத்ராதி உபலாலநங்களிற் போலே ஸர்வவித பந்துவான அவனுடைய ப்ரீணநங்களிலே சாஸ்த்ரம் கைவிளக்காகப் ப்ரவர்த்திக்கிறான்.

விளக்கம் – அப்படியானால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களில் சேராதபடியும், பகவத் ஆணை என்பது அல்லாமலும் உள்ள கைங்கர்யங்களை செய்யத் தூண்டுவது எது என்ற கேள்வி எழலாம். இத்தகைய கர்மங்கள் இவனுக்கு மோஷத்திற்கான உபாயம் என்பதிலும் சேராது; இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் எதனையும் அங்கமாக எதிர்பாராமல் உள்ள ப்ரபத்திக்கு இவை அங்கமாகவும் இல்லை; இவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால் ஸர்வேச்வரன் தன்னை வெறுக்கக்கூடும் என்பதாலும் செய்வதில்லை; இவற்றின் மூலம் தனது பாபங்கள் நீங்குதல், ஸ்வர்க்கம் – பசு – புத்திரன் போன்ற பலன்கள் கிட்டும் என்னும் ஆசையிலும் செய்வதில்லை; உலகில் உள்ளவர்கள் சூதாடுதல் போன்று இவற்றைத் தனது மகிழ்வுக்காகவும் செய்வதில்லை; முக்தர்கள் தங்களுடைய செய்கைகளைப் பகவான் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்வதை நேரடியாகக் காண்பது போன்று, அவனை மகிழ வைப்பதற்காகவும் செய்வதில்லை. அப்படியென்றால் இது போன்ற கைங்கர்யங்களை எதற்காகச் செய்கிறான்? மற்ற பலன்கள் போன்று இந்தக் கைங்கர்யங்கள் பகவத் ப்ரீதியைப் பலனாகக் கொண்டவை என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஸத்வகுணம் மேலோங்கி நிற்கும் இவனுக்கு இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரனுடைய உகப்பு என்பதில் ஆசை ஏற்படுகிறது; ஆகவே சாஸ்த்ரங்களைத் தனக்கு வழிகாட்டும் விளக்காகக் கொண்டு, தனக்கு அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை, தன்னுடைய நண்பர்கள் மற்றும் குழந்தைகள் போன்றவர்களை எவ்விதம் மகிழவைப்பானோ அது போன்றே மகிழும்படிச் செய்வதற்காக இவற்றை இயற்றுகிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 67)

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒரு மிடறாய்ப் போற்றியொரு வண்ணந் திருந்த நுவலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளத்துரப்பென்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கை கூப்பி வணங்கப் பாடி ஆலியாவழையா பராபிமாந்திலே யொதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்.

அவதாரிகை - கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னு மபேசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (கண்வலை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கிளி, பூவை என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) “மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு” என்று ஸ்தீரிகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப்படாதே; “தாமரைத்தடங்கண் வழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப்பார் கையிருந்து) “வளர்த்ததாலே பயன் பெற்றேன்” என்றும், “எடுத்தவென் கோலக்கிளியை” என்றும், “மங்கைமார்

முன்பு என் கையிருந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப வர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக்கொண்டு இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய். (தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) “தயிர்ப்பழம் சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து” என்றும், “நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ”, “இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், “உபதேசஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரக போக்யங்களான பகவத் குணாதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து. (ஒருமிடறாய்) ஆசார்யர்களோடு ஏக கண்டராய். (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) “போற்றியானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள்” என்றும், “ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே” என்றும், “திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய்” என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும். (நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) “நோயெனது நுவல்” என்று என்னார்த்தியை சீக்ரமாகப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு “என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே”, “நீயலையே சிறுபூவாய் நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்” என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிறவளவிலே அருகேயிருந்து திருநாமத்தைச் சொன்னது பொறாமல் “சொல் பயிற்றுய நல்வள மூட்டினீர் பண்புடையீரே” என்றும் இன்னாதான தசையிலும், (துரப்பென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து) “இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன்” என்று அநாதரித்த தசையிலும் சொன்ன இன்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிற வவற்றுக்கும் “வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளிரண்டும் அங்குத்தை விநியோக ப்ரகாரம்” என்னும் நினைவாலே உகந்து;

விளக்கம் - (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) திருமாலை (16) - மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பெண்களுடைய பார்வை [அல்லது கண்கள்] என்னும் வலையில் அகப்பட்டு கேட்டினை அடைந்த விடாமல், திருவாய்மொழி (6-2-9) - தாமரைத்தடங்கண் வழிகளின் அகவலைப்படுப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப நாம் தப்பிவிடாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின்

பார்வை என்ற வலையில் அகப்பட்டு. (வளர்த்து எடுப்பார் கை இருந்து) - திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - வளர்த்ததாலே பயன் பெற்றேன் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - எடுத்தவென் கோலக்கிளியை - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - மங்கைமார் முன்பு என் கையிருந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாகவும், கொண்டாடியபடி நன்றாகப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மிகவும் விருப்பத்துடன் வளர்த்தபடி உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்றவர்களுடைய கைவசமாக. (தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) - திருவாய்மொழி (9-5-8) - தயிர்ப்பழம் சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்கள் காலத்திற்கு ஏற்ற விதத்திலும் அவரவர்களுடைய மனப்பக்குவத்திற்குச் சேரும் விதத்திலும், கீதை (4-34) - உபதேச்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் - ஞானிகள் உனக்கு அந்த உயர்ந்த தத்வத்தை உபதேசிப்பார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உபதேசம் மூலமாக உயிர் தரிக்கத் தேவையாக உள்ளதும் இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய பகவத் குணங்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்ய, அதன் மூலம் அவற்றை அனுபவித்து. (ஒரு மிடறாய்) - ஆசார்யர்களுடன் ஒரே சிந்தனை கொண்டவராக. (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) - திருவாய்மொழி (6-1-6) - போற்றியானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-7) - ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-8) - திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு பூவாய் - என்றும் அவனுடன் சேர்க்கவேண்டும் என்பதான ஆதரித்தபடி உள்ள நிலையிலும். (நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) - திருவாய்மொழி (1-4-8) - நோயெனது நுவல் - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடைய துன்பத்தை நீ விரைவாகச் சென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாயாக என்று கூறினால் அதனைச் செய்யாமல் இருந்தற்கு, திருவாய்மொழி (1-4-7) - என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-4-8) - நீயலையே சிறுபூவாய் நூவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய நினைவுகளை அதிகமாக ஏற்படுத்துகின்ற பொருள்கள் மேலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளபோது அருகில் அமர்ந்து அவனுடைய திருநாமங்கள் கூறுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல், திருவாய்மொழி (9-5-8) - சொல் பயிற்றுய நல்வள

மூட்டினீர் பண்புடையீரே - என்று இயலாத நிலையிலும். (துரப்பன் என்னும் அதற்கும்) நாச்சியார் திருமொழி (5-10) - இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆதரிக்காமல் உள்ள நிலையிலும் (உகந்து) - இப்படியாக உள்ள நிலைகளில் கூறப்பட்டதான இனிமையான சொற்கள் மற்றும் கடுமையான சொற்கள் ஆகியவற்றுக்கு “நமக்கு வேண்டியவர்களுடைய வெறுப்பு மற்றும் விருப்பம் ஆகிய இரண்டும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதன் வகைகளே ஆகும்” என்றுள்ள நினைவினால் மகிழ்ந்து.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) “சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லேயென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே” என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து பலஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலையெடுக்குமாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவச காத்ரரானவாறே, “கன்மிங்களென்றும்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்” என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, “திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததானால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைக்கூப்பி வணங்கினாளே” என்று கற்பித்தவர் தாங்கள் உபகார ஸ்ம்ருதி பண்ணிய நுவர்த்திக்கும்படி ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, (ஆலியாவழையா) “ஆலியாவழையா வரங்காவென்று” என்கிறபடியே ஆநந்தத்தோடே திருநாமத்தைக் கொண்டு போது போக்குமவர்களாய், (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின) “தேவுமற்றறியேன்” என்கிபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாநமாதலாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களான,

விளக்கம் - (சொல்லெடுத்து கோர்த்தவாறே) - திருநெடுந்தாண்டகம் (13) - சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லேயென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருநாமங்களை உரைக்கத் தொடங்கி, ஒரு சொல்லை உரைத்தவுடனேயே ஏற்பட்ட சோர்வு காரணமாக மலையை உயர்த்தியது போன்ற நிலையை அடைந்து, அந்த ஒரு சொல்லையும் கூற இயலாமல் தனது நிலையை இழந்து. (கற்பியா வைத்த மாற்றம்) - திருவாய்மொழி (6-8-6) - கன்மிங்க ளென்றும்மையான் கற்பியா வைத்த மாற்றம் -

என்பதற்கு ஏற்ப முன்பே கற்பித்து வைக்கப்பட்ட சொல்லாகிய திருநாமத்தைக் கூறுவாயாக என்று உரைத்தால், (கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) - திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததானால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைக்கூப்பி வணங்கினாளே - என்பதற்கு ஏற்ப கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் தாங்கள் செய்த நன்றி பாராட்டி வணங்கும்படியாக ப்ரியத்தால் துண்டப்பட்டவர்களாக உரைத்து. (ஆலியா அழையா) - பெருமாள் திருமொழி (3-2) - ஆலியாவழையா வரங்காவென்று - என்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தத்துடன் அவன் திருநாமங்களை உச்சரித்தபடியே தங்களுடைய காலத்தை கழிப்பவர்களாக. (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யர்களிடம் உள்ள பற்றுதல், பாகவதர்களிடம் உள்ள பற்றுதல் என்று மற்றவர்கள் குறித்த பற்றுதல்களில் நிலைநிற்பவர்களாக உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (நம்பிக்கன்பர், தலைமீதடிப் பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை) “தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன்” என்று ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிரூபகமாம்படியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகள். “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே” என்று திருநாமத்தையண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படி செறுக்கையுடையராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததுளி போலே பரதந்த்ரராய் இதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், “இராமாநுச னுடையார்” என்றே நிரூபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளி, பூவை குயில் மயிலென்னும்) குணஸாம்ய நிபந்தனமாகக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லுமென்றபடி. பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள். மயிலைத் தூதுவிட்டமையன்றிக்கே யிருக்க அதை ஸஹபடித்தது, “யான் வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகாள் குயில்காள் மயில்காள்” என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச் செய்கையாலே அதுக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக்கக்காக.

விளக்கம் - (நம்பிக்கு அன்பர்) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (11) - தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கண்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யராக உள்ள நம்மாழ்வார் விஷயத்தில் கொண்டுள்ள ப்ரேமை மூலமாகவே தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவராக உள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள். (தலைமீது அடிப்பொடி) - திருமாலை (1) - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே - என்பதற்கு ஏற்ப திருநாமத்தை அண்டி நின்ற பலம் காரணமாக யமன் முதலானவர்கள் தலையில் தங்களுடைய கால்களை வைக்கும்படியாக செருக்கு கொண்ட பாகவதர்களுக்குப் பாததூளி போன்று அவர்கள் வசப்பட்டவராகவும், அதனைக் கொண்டே தம்மை உணர்த்த வல்லவராகவும் உள்ள தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார். (உடையவர் உடையார்) - “இராமாநுசனை உடையார்” என்றே அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவராகவும் உடையவருக்கு வசப்பட்டவர்களாகவும் உள்ள கூரத்தாழ்வான், திருமலையாண்டான், எம்பார், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் போன்றவர்கள். (போல்வாரை) - இப்படிப்பட்டவர்களை. (கிளி பூவை குயில் மயில் என்னும்) - குணத்தின் ஒற்றுமை காரணமாக கிளி என்றும், பூவை என்றும், குயில் என்றும் மயில் என்றும் கூறுவார். பூவை என்றால் நாகணவாய்ப்புள் என்ற பறவை. மயிலைத் தூதுவிட்டதாகக் கூறவில்லை என்றாலும், அதனை உரைத்தது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி (8-2-8) - யான் வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகாள் குயில்காள் மயில்காள் - என்று வேறு ஒர் இடத்தில் அருளிச்செய்த காரணத்தால், அங்கு உரைத்தற்கும் இதுவே மறைமுகமான பொருள் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

154. ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுக்கும் வ்யஸந வ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்ல பதத்தையும் வேண்டே னென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

அவதாரிகை - நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மபேசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசறுதூவி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நாரை, கொக்கு, குருகு என்று யாரைக் கூறுகிறார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) “ஆசறு தூவி வெள்ளைக்குருகே” என்று ‘பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்பு மொக்க நிர்மலமா யிருக்கும் குருகே!’ என்று சொல்லப்பட்ட “ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாஷ்டம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி:” என்கிற பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே கூடி, (திரையுகளும் வ்யஸந வ்யதையற்று) “வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்” என்று ஆமிசைஷகாக்ர சித்ததையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகா நிற்கிற கானலிலே சலியாமலிருக்குமாபோலே, “கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமநா ந விவ்யது:, அபிபூயமாநா வ்யஸநைந் யதா தோஷஜ சேதஸ:” என்கிறபடியே பகவத்தேகாக்ர சித்ததையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரய ரூப வ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே,

விளக்கம் - (ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) - திருவாய்மொழி (6-8-8) - ஆசறு தூவி வெள்ளைக்குருகே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எந்தவிதமான பழிப்பும் அற்றதாக உள்ள சிறகைக் கொண்டதாகவும், உள்ளும் புறமும் ஒரே போன்று தோஷம் இன்றி உள்ள குருகே” என்று கூறப்பட்டதான, ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாஷ்டம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி: - யார் ஒருவன் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை த்யானிக்கிறானோ அவன் உள்ளிலும் புறத்திலும் தூயவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளும் புறமும் தூய்மையுடன் கூடியபடி. (திரையுகளும் வ்யஸந வ்யதையற்று) - திருவாய்மொழி (2-1-1) - வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய உணவாகிய மீனைப் பிடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக நாரையானது அலைகள் மேலே எழும்புவது போன்று வருகின்ற கானல்நீரிலும் சலிப்படையாமல் உள்ளது போன்று, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-20-15) - கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமநா ந விவ்யது:, அபிபூயமாநா வ்யஸநைந் யதா தோஷஜ சேதஸ: - ஸர்வேச்வரனை மனதில் கொண்டவர்கள் துக்கத்தால் மூடப்பட்டாலும் வருந்தமாட்டார்கள், இதே போன்று மலைகளானவை

மழையினால் அடிபட்டாலும் சலிப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானிடம் மட்டுமே வைக்கப்பட்ட சிந்தனை கொண்டதன் காரணமாக, ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தின் அலைகளாக உள்ளதான மூன்று விதமான துன்பங்கள் இடைவிடாமல் வந்து தாக்கியபடி உள்ளபோதிலும், அதனால் சோர்ந்துவிடாமல்.

வ்யாக்யானம் - (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) “தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்” என்றும், “பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரை தேடும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன் வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்குமிரை தேடியிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து) “வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்” என்றும், “காதல்மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்கள் உடனே கூட பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி. (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) “நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ” என்றும், “பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்கலுப ஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி. (கொடுத்தவை கொண்டு) “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து.

விளக்கம் - (தாய் வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) - பெரியதிருமொழி (9-6-1) - தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-1-2) - பழனக் கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரை தேடும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கொக்கானது தன்னுடைய அலகுகள் மூலம் இரையை அளிக்க, அதனை மட்டுமே நம்பியுள்ள தனது குஞ்சுக்கு, அதனுடைய வாய்க்குள் அடங்கும்படியான இரையைத் தேடிக் கொடுப்பது போன்று, தங்களுடைய வாக்கிலிருந்து வருகின்ற பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே அண்டியபடி

வாழ்கின்ற சிஷ்யர்களுக்கு அவரவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டும் விதமாக அறியக்கூடிய பகவத் விஷயங்களை சாஸ்த்ரங்களில் ஆராய்ந்து எடுத்து வந்து உபதேசித்து உதவி செய்த. (வைகல் உடன் மேய்ந்து) – திருவாய்மொழி (6-1-1) - வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்” – என்றும், திருவாய்மொழி (6-11-2) – காதல்மென் பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து காலங்களிலும் பகவத்விஷயம் என்பதான இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களில் தாங்கள் சென்று, தங்களை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாதபடி உள்ள ப்ரேமை நிறைந்த சிஷ்யர்களுடன் சேர்ந்து நின்று பகவானுடைய குணங்களை நன்றாக அனுபவித்து. (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) - திருவாய்மொழி (9-7-1) - நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ – என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (27) – பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களிடம் உதவிகள் பெறுவதன் காரணமாக ஜீவிக்கின்ற சிஷ்யர்கள், அத்தகைய செய்நன்றி காரணமாகத் தலையால் தாங்குதல் என்னும் ப்ரஹ்மரதத்தைச் செய்து, (கொடுத்தவை கொண்டு) – சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள்கள், உயிர் ஆகியவற்றைத் தனது ஆசார்யனுக்காக அளிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் சமர்ப்பித்தவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னு மித்யாதி) “நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர்” என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக்குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே “இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்று உபேசுஷிக்குமவர்களாயுள்ள “அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரா”ன ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை. “நன்னீல மகன்றில்காள்” என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட்டமை ஒத்திருக்கச்செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்யாதொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொல்லிக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு

மித்தைப் பற்றவும். மகன்றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தரபேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லுகிற பசுப்யவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (நல்ல பதத்தையும் வேண்டேன்) - திருவாய்மொழி (8-10-11) - நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடியான இல்லறத்தையும் கூட, ஸம்ஸாரத் துன்பம் காரணமாக ஏற்படும் பயத்தால் பெருமாள் திருமொழி (4-5) - இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன் - என்று வெறுப்பவர்களாக உள்ள, பெருமாள் திருமொழி (3-9) - அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தர் - என்பவராகிய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள். (நம்முதலிகள் போல்வாரை) - ஆசார்ய இடத்தில் நின்றவர்களாகிய நம்முடைய பூர்வாசார்யார்களை. (நாரை கொக்கு குருகு என்னும்) - குணங்களுடைய ஒற்றுமை காரணமாக நாரை என்றும், கொக்கு என்றும், குருகு என்றும் கூறுவார். திருவாய்மொழி (1-4-4) - நன்னீல மகன்றில்காள் - என்று மகன்றிலையும் தூதாக அனுப்பியுள்ளபோது, அது யாரைக் குறிக்கிறது என்று அதற்கான மறைமுகமான பொருளை அருளிச்செய்யாமல் விட்டது ஏன் என்றால் - அதற்கு இவ்விதமாக விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதும் இல்லாத காரணத்தாலும், இந்த ந்யாயம் காரணமாக அது போன்ற குணம் கொண்டவர்களையும் கூறுவதற்கு யாரும் இல்லை என்ற காரணத்தாலும் ஆகும். மகன்றில் என்பது அன்றில் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பறவையே ஆகும். இப்படியாகத் தூது விடும் இடத்தில் வருகின்ற பலவிதமான பறவைகளுக்கான மறைமுகமான கருத்தை இவ்விதம் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 212)

3-6-3 பரவி வானவ ரேத்த நின்ற பரமனைப் பரஞ்சோதியைக்

குரவை கோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை
அரவுமேறி யலைகடல் அமரும் துயில் கொண்ட வண்ணலை
இரவு நன்பகலும் விடாதென்று மேத்துதல் மனம் வைம்மினோ

பொருள் - திருக்கல்யாணகுணங்களை விரிவாக உரைத்து தேவர்கள் துதிக்கும்படி அவர்கள் அருகில் நிற்கின்ற உயர்ந்தவனை, எல்லையற்ற தேஜஸ் நிரம்பியவனை, கோபிகைகளுடன் ராஸலீலை செய்த இனிமையானவனை, மாணிக்கம் போன்ற நிறம் கொண்டவனை, குடக்கூத்து ஆடியவனை, ஆதிசேஷன் மீது ஏறி அலைவீசும் திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரை கொண்ட ஸ்வாமியை - சிறந்த இரவும் பகலும் என்று வேறுபாடு ஆராயாமல் இடைவிடாது துதிப்பதில் உங்கள் மனதைச் செலுத்துவீர்களாக.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட இராமாவதாரம் உயர்ந்த நிலை என்ற கூறும்படியாக, அதனைக் காட்டிலும் எளியவனாக வந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பீர்களாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிகதரித்ரனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்ருகாய் நின்றவனை என்றுமாம். (பரஞ்சோதியை) அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனா யிருக்கிறவனை. “விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே” என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன் பேறாக நினைத்து, அது தன் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. “பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய” சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. (குரவை கோத்த குழகனை) நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. குழகன் – பவ்யன். (மணிவண்ணனை) அவர்களை வசீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தை யுடையவனை.

விளக்கம் - (பரவி வானவர் ஏத்த நின்ற பரமனை) - எந்தவிதமான வரிசை முறைகளையும் பின்பற்றாமல் நித்யஸூரிகள் புகழ்ந்தபடி உள்ளபோது, அதன் மூலமாகத் தனக்கு ஒத்தவர்களும் மேம்பட்டவர்களும் இல்லை என்னும்படியாக நின்றவனை. அதாவது நித்யஸூரிகள் எத்தனை புகழ்ந்தாலும், அவர்களாலும் அளவிட இயலாதபடி நின்றவனை. (பரஞ்சோதியை) - அவர்கள் கொண்டாட, அதன் விளைவாக மேன்மேலும் ஒளி வீசும்படியாக உள்ளவனை. ருக்வேதம் – விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் புகழ்ந்தபடியே உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்களால் புகழப்படுவதைத் தனது பேறாக எண்ணி, அந்த மகிழ்ச்சி தனது திருமேனியில் புலப்படும்படியாக உள்ள நிலை. சாந்தோக்ய உபநிஷத் - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய – அவனை அடைந்து ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, எஜமானனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்துவதே அடிமைக்கு இயல்பாகும் அல்லவோ? (குரவை கோத்த குழகனை) - நித்யஸூரிகளுடன் எவ்விதமாகக் கலந்து நிற்கிறானோ அது போன்றே ஆய்ச்சிமார்களுடனும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி கலந்து நிற்பவனை. குழகனை - ஒரே போன்று ரஸனை உள்ளவனை. (மணிவண்ணனை) – ஆயர்பாடிப் பெண்களை வசீகரிக்கும் மருந்தை அளிப்பது போன்ற திருமேனி மற்றும் செயல்கள் கொண்டவன். நீலமணி போன்று காண்பவர்களுக்கு

இன்பத்தை உண்டாக்கி, அவர்களுடைய களைப்பைப் போக்கும் திருமேனி கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (குடக்கூத்தனை) திருக்குரவையில் அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை முற்றுட்டாக அநுபவிப்பிக்குமவனை. (அரவமேறி) குடக்கூத்தாடின ச்ரமம் ஆறும்படிக்கீடாகப்போய்த் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளின்படி. (அலைகடல்) ஸ்வஸந்நிதானத்தாலே கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. (அமருந்துயில்) நாய்ச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. (அண்ணலை) அநந்தசாயித்வத்தால் வந்த ஈச்வரத்வ வுறைப்பை யுடையவனை. (இரவும் பகலும்) காலம் நடையாடாத தேசத்தில் அநுபவத்தையன்றோ காலம் நடையாடும் தேசத்திலே நான் உங்களை அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது. ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே “நள்ளிரவும் நன்பகலும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (குடக்கூத்தனை) - தன்னுடன் ராஸலீலையில் கலந்து கொள்ள இயலாத ஆயர்குலப் பெண்கள் தனது நடனத்தை இழந்துவிடாமல் உள்ள விதத்தில், நாற்சந்தியில் தனது திருமேனி அழகைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்தவனை. (அரவம் ஏறி) - குடக்கூத்தை ஆடிய பின்னர் ஏற்பட்ட களைப்பு நீங்கும்படியாகத் திருப்பாற்கடலில் சென்று கிடந்தவனை. (அலைகடல்) - தனது அருகாமை காரணமாக எப்போதும் மிகுந்த கிளர்ச்சியுடன் உள்ள திருப்பாற்கடல். (அமரும் துயில்) - அவனுடைய பிராட்டிமார்களால் கூட, பக்தர்கள் அல்லாமல் வேறு யாராலும் விழிக்க வைக்க இயலாதபடி கண்வளரும் நிலை. (அண்ணலை) - ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து காரணத்தால் “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று கொண்டாடும்படியாக ஏற்பட்ட உறுதியைக் கொண்டவனை. (இரவும் பகலும்) - காலம் என்பது தனது இருப்பைக் காட்ட இயலாதபடி உள்ள பரமபதத்தில் அநுபவிக்கத்தக்க அநுபவத்தை அல்லவோ, காலம் தனது செயல்களை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதான இந்தப் பூமியில் உங்களை நான் அநுபவிக்கும்படிக் கூறுகிறேன். துதிப்பதற்கு ஏற்றபடியான காலம் என்பதால் “நல் இரவு, நன் பகல்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் ஏத்துதல்) “விபந்யவ:” என்கிறபடியே. (மனம் வைம்மினோ) நீங்கள் அங்கே நெஞ்சை வைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; விஷயம் தன்னடையே கொண்டு முழுகும். நீங்கள் ஏத்த என்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது; பின்னை உங்களுக்கு உபதேசிப்பார் வேண்டா. நித்யஸூரிகள் ஏத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வாதிகனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் ஏத்துகிறவிது தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றவிருக்கிறவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களுடைய விலக்காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச் சொல்லுகிறது; யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே செருக்கியிருக்கிறவனையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; அநந்தசாயியையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வ ஸ்வாமியையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது. ஒரு கால நியதியுண்டாய் இருக்கிறீர்களோ, ஏத்துகைக்குப் பரிகர சூந்யராய் இருக்கிறீர்களோ, அதில் அருமையுண்டாய்த்தான் இருக்கிறீர்களோ? ஆயிட்டு (மனம் வைம்மினோ) விஷயங்களிலே ஓடித் திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (என்றும் ஏத்துதல்) - ருக் வேதம் - விபந்யவ: - எப்போதும் - என்பதற்கு ஏற்ப. (மனம் வைம்மினோ) - நீங்கள் அவனிடம் மனம் வைத்தால் போதுமானது, அந்த விஷயம் தானாகவே உங்களிடம் வந்து உங்களை முழுகும். நீங்கள் “அவனைத் தொழவேண்டும்” என்று எண்ணினாலே போதுமானது; அதன் பின்னர் உங்களுக்கு அவன் விஷயத்தில் உபதேசிப்பவர்கள் யாரும் அவசியம் இல்லை. நித்யஸூரிகள் கொண்டாடிப் போற்றும் விஷயத்தை அல்லவோ “நீங்களும் புகழ்ங்கள்” என்று நான் உங்களிடம் கூறுகிறேன்? அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? நீங்கள் அவனைப் புகழ்வதைத் தன்னுடைய போறாகக் கருதுகிறான் என்பதைத் தனது திருமேனியில் வெளிப்படுத்துபவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? நீங்கள் அவனை விலக்காமல் இருத்தல் என்பதையே நீங்கள் அவனுக்குச் செய்யும் செய்ந்நன்றி என்று ஏற்றுக்கொண்டு உங்களுடன் வந்து

கலந்து நிற்பவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தாவது அணுகவேண்டும்படியான திருமேனி அழகு கொண்டவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? உங்களுடன் சேர்ந்ததால் கர்வத்துடன் உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? ஆதிசேஷனில் சயனித்தபடி உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனை அல்லவோ நீங்கள் புகழவேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன்? அவனைப்புகழ்வதற்கான கால நியதியை ஆராய்ந்தபடி உள்ளீர்களா? அவனைப் புகழ்வதற்கான ஸாதனம் ஏதும் அற்றவர்களாக உள்ளீர்களா? அந்த ஸாதனம் கிட்டுவதற்கு அரிது என்று உள்ளீர்களா? ஆகவே, (மனம் வைம்மினோ) – மற்ற விஷயங்களில் அலைந்தபடி உள்ள உங்களுடைய மனதை இந்த விஷயத்தில் நிலைப்பதற்குச்= முயற்சி செய்யுங்கள்.

3-6-4 வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை

எம்மனோர்க ளுரைப்ப தென்னது நிற்க நாடொறும் வானவர்

தம்மையாளு மவனு நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும்

செம்மை யாலவன் பாத் பங்கயஞ் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே

பொருள் - “உங்களுடைய மனதில் வைப்பீர்களாக” என்று நான் கூறுகின்ற வியக்கவைக்கும் செயல்கள் கொண்டவனுடைய சில குணத்தைக் குறித்து என்னைப் போன்றவர்கள் உரைப்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அனைத்து தேவர்களையும் ஆள்பவனாகிய இந்த்ரன், நான்முகன், ஜடாமுடியுடன் கூடியதால் ஏற்பட்ட தவ மஹாத்மயம் காரணமாக லோகத்திற்கு ஈசுவரனாக உள்ள ருத்ரன் முதலனாவர்கள், முறை தவறாமல் தங்கள் எஜமானனாகிய அவனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அன்றாடம் சிந்தித்து, துதித்து இதுவே தங்கள் செய்கை என்று இருப்பர்.

அவதாரிகை - அபிமான ப்ரசுரரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - மிகுந்த செருக்கு நிறைந்தவர்களாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் கூட எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி சென்று அடைவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள அவனுடைய சீலகுணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைம்மின் இத்யாதி) “உந்தம் ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள்” என்று நான் சொல்லுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனானவனுடைய சீலவத்தையை. அன்றிக்கே, “அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை” என்று, ஆச்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே பக்தி பாரவச்யத்தாலே சொன்னோம் என்பர்கள்.

விளக்கம் - (வைம்மின் இத்யாதி) - உங்களுடைய மனத்தில் வைப்பீர்களாக” என்று நான் கூறுகின்ற, வியக்கவைக்கும் ஸௌந்தர்யம் போன்ற குணங்கள் மற்றும் செய்கைகள் கொண்டவனுடைய எளிமையை. அல்லது, “மிகவும் உயர்ந்த ஜீவாத்மாக்களாகிய நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் கூட வந்து அண்டி நிற்கும்படியாக உள்ள அவனுடைய மேன்மை” என்று அவர்கள் வந்து அண்டுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அவனுடைய உயர்ந்த தன்மை. ஆக பரத்வம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய இரண்டையும் கூறினார். (எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்) - என்னைப் போன்றவர்கள் கூற முயல்வது என்ன? நாங்கள் கூறுவது போன்றே, “பக்திக்கு வசப்பட்டவர்களாக வந்து நின்றோம், இவ்விதம் உரைத்தோம்”, என்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (அது நிற்க) அது கிடக்க. (நாடொறும் இத்யாதி) அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய சீலவத்தை. அன்றிக்கே, “அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை” என்று ஆச்ரயணத்துக்குறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. “நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே” என்று மேலே அந்வயம். கீழே அந்வயம், (வானவர் தம்மையாளுமவனும்) தேவர்களைச் சனியும்

புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதி குறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும், சதுர்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும். (சடைமுடியண்ணலும்) ஸாதகவேஷம் கிடக்கச்செய்தே ஈச்வராபிமானியான ருத்ரனும். (செம்மையால் இத்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். பாவதோஷமும் கிடக்கச்செய்தே தன்னையே பற்றினாரைப்போலேயிருக்க, புகுவது புறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படி யிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதாவது, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, “அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்” என்று தெரியும்படி ஏந்தி, அத்தாலே தரித்து கால்நடை தந்தாராய் ஸஞ்சரியா நிற்பர்கள், “பாடித் திரிவனே” என்னுமாபோலே. “வானவர் தம்மையாளுவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (அது நிற்க) - இவ்விதம் நாங்களும், எங்களைப் போன்றவர்களும் கூறுவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். (நாடொறும் இத்யாதி) - உயர்ந்த அதிகாரிகளாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள் எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் வந்து அண்டி நிற்கும்படியாக அவனுடைய எளிமை உள்ளது. அல்லது அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளாகிய நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்களும் வந்து அண்டும்படியாக அவனுடைய மேன்மை உள்ளது என்று அவர்கள் அண்டுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பரத்வத்தைக் கூறுகிறார் எனலாம். இதுவரை, “நாடொறும் - சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவரே” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கூறினார். இனி, “வானவர் தம்மையாளுவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன் பாத பங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்து ஏத்தித் திரிவர்” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கூறுகிறார். (வானவர் தம்மையாளுமவனும்) - தேவர்களை ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை மற்றும் புதன்கிழமை என்று நாட்களைக் கணக்கிட்டு, அவர்களுடைய குறை நிறைகளை ஆராய்ந்தபடி உள்ள இந்த்ரனும், பதினான்கு லோகங்களையும் படைக்கின்ற நான்முகனும். (சடைமுடியண்ணலும்) - தவம் புரிவதற்கு ஏற்றதான கோலத்துடன் உள்ளபோதிலும் ஈச்வரன் என்ற செருக்கு கொண்ட சிவனும், (செம்மையால் இத்யாதி) - மற்ற பலன்களில் நாட்டம்

என்பது மனதில் உள்ளபோதிலும், அதனை வெளிக்காட்டாமல், எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராதவர்கள் போன்று வந்து அண்டி நிற்பவர்கள். இப்படியாக மற்ற பயனை எதிர்பார்த்தல் என்பது அவர்கள் மனதில் இருந்தபோதிலும், எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் வந்து தன்னைப் பற்றினார்கள் என்பது வெளித்தோற்றமாக உள்ளபோதிலும், அவர்களுக்காக அங்கும் இங்கும் சென்று உதவுவதாக அவன் தன்மை உள்ளது. அதாவது மற்ற பயன்களை எதிர்பாராமல் உள்ளவர்கள் போன்று அவன் திருவடிகளை எண்ணியபடி நின்று, “அத்தகைய எண்ணம் மேன்மேலும் பெருகி வெளிப்பட்ட சொல்” என்று புலப்படும்படியாக உள்ள சொற்களைக் கொண்டு புகழ்ந்து, அதன் மூலம் தங்கள் வாழ்வை நிலைநிறுத்தி எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி இருப்பார்கள்; அதாவது கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (2) – பாடித்திரிவனே – என்பதற்கு ஏற்ப இருப்பர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 74)

69. சிந்தையினோடு கரணங்கள் யாவும் சிதைந்து முன் நாள்

அந்தமுற்று ஆழ்ந்தது கண்டு அவை என்றனக்கு அன்று அருளால்

தந்த அரங்கனும் தன் சரண் தந்திலன் தானது தந்து

எந்தை இராமானுசன் வந்து எடுத்தனன் இன்று என்னையே

விளக்கவுரை - ப்ரளயத்தின்போது மனம் மற்றும் அனைத்து இந்த்ரியங்களும் அழிந்து, நாசம் அடைந்து, அசித் பொருள்களுடன் இணைந்தபடி கிடந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களை எனக்கு அளித்த திருவரங்கன், தனது அபயஹஸ்தத்தை மட்டுமே காண்பித்தபடி இருந்தான்; தனது திருவடிகளில் சரணம் என்று என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அந்தச் சூழ்நிலையில் எனது தந்தையான எம்பெருமானார், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்து, நான் வசித்து வந்த திருவரங்கத்தைத் தேடி வந்தார். என்னை வாரி எடுத்து, என்னிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல், ஸ்ரீரங்கநாதனே அளிக்காமல் இருந்த அவனது திருவடிகளை எனக்கு அளித்தார். இப்படியாகப் பகவானே எடுக்கத் தயங்கிய என்னை, தான் எடுத்துக் கொண்டார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த மஹாத்மாக்களுடைய கல்யாண குணங்களிலே தமக்கு உண்டான ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லி ஹ்ருஷ்டராய் இதிலே ஸர்வ சேதனர்களும் ஸம்ஹார

தசையிலே மநஸ்ஸோடே கூட ஸர்வ விஷயங்களையும் இழந்து அசித் கல்பராய்க் கிடக்கிற தசையைக் கண்டு, அப்படிப்பட்ட எனக்கு அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் தம்முடைய நிர்ஹேதுக பரம க்ருபையாலே கரண களேபர ப்ரதாநம் பண்ணின பெரியபெருமானும் ஸ்ருஷ்டித்த மாத்ரமொழிய, அவ்வோபாதி ஸம்சார ஸம்பந்தத்தை விடுத்து தம்முடைய திருவடிகளைத் தந்திலர். இப்படி அதிதூர்லபமானவற்றை நமக்கு பிதாவான எம்பெருமானார், தம்முடைய திருவடிகளை உபாயோபேயமாக எனக்குத் தந்து இப்போது என்னை ஸம்சாரத்தில் நின்றும் உத்தரித்தாரென்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை அண்டி நின்ற மஹாத்மாக்களுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் தனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்வு காரணமாக உண்டான ஈடுபாட்டை உரைத்து மகிழ்ந்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் – ப்ரளயம் ஏற்பட்டபோது அனைத்து சேதநர்களும் மனம் மற்றும் அனைத்து இந்திரியங்களையும் இழந்து அசித் பொருள்கள் போன்றே கிடக்கும் நிலையைக் கண்ட பின்னர், அவ்விதமாகக் கிடக்கும் எனக்கு, நான் விரும்பிக் கேட்பதை எதிர் பாராமல், தானாகவே தன்னுடைய எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வருவதான கருணை காரணமாகச் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்களை பெரியபெருமாள் அளித்தான். அவற்றை மட்டுமே அளித்தான் அல்லாமல், ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் என்பதை விடுவித்து தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. இவ்விதம் கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரிதான மோக்ஷத்தை, நம்முடைய தந்தை போன்ற எம்பெருமானார், தனது திருவடிகளையே உபாயம் மற்றும் உபேயமாக எனக்கு அளித்து, இப்போது என்னை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்தினார் - என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (சிந்தையினோடு கரணங்கள் யாவும் சிதைந்து) “மந: ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி” என்கிறபடியே இந்திரியங்களிலே மநஸ்ஸு ப்ரதாநமாகையாலும், அவைகளுக்கு மநஸ் ஸஹாகார மில்லாவிடில் தன் கார்யங்களிலே அகிஞ்சித் கரங்களாய் போகையாலும் மநஸ்ஸை யெடுத்தது தசேந்த்ரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் ப்ரளய காலத்திலே சேர்ந்து, “ப்ருதிவ்யப்ஸு லீயதே” என்று தொடங்கி, “தம: பரே தேவ

ஏகீ பவதி” என்னுமளவும் சொன்ன க்ரமத்திலே லயித்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையைப் பெற்று.

விளக்கம் – (சிந்தையினோடு கரணங்கள் யாவும் சிதைந்து) - கீதை (15-7) – மந: ஷக்ஷ்டாநீந்த்ரியாணி – மனம் மற்றும் ஐந்து இந்த்ரியங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த்ரியங்களில் மிகவும் முதன்மையானது மனம் என்பதாலும், அவைகளுக்கு மனத்தின் உதவி இல்லையென்றால் தங்களுடைய செய்கைகளில் சிறிதும் ஈடுபட இயலாமல் போவதாலும், சிந்தை என்று மனத்தைக் கூறியது அனைத்து இந்த்ரியங்களுக்கும் ஓர் உதாரணம் போன்றாகும். இவ்விதம் பதினோரு இந்த்ரியங்களும் ப்ரளயகாலத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஸூபால உபநிஷத் (2) – ப்ருதிவ்யப்ஸூ லீயதே – பூமி நீரில் சென்று லயிக்கிறது - என்று தொடங்கி, ஸூபால உபநிஷத் (2) – தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி – தமஸ்ஸானது உயர்ந்த தேவனிடம் சென்று ஒன்றாகிறது - என்பது முடிய கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைந்து.

வ்யாக்யானம் – (அந்தமுற்றாழ்ந்தது) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய் அசித விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே. (முன்னாள்) ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்தில். (கண்டு) “ததைக்ஷத பஹூஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்றும், “கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா:” என்றும் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக நிர்ஹேதுக க்ருபையால் தமக்கு பரிகரமாம்படியையும், “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா” என்றும் ஸ்வ சரண கமலத்திலே பரிசர்யார்த்தமாக.

விளக்கம் – அனைத்தும் சுருக்கப்பட்டதாக, அசித் பொருள்களுக்கும் இவற்றுக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்னும்படியாகக் கிடக்கும் நிலையில். (முன்னாள்) - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்புள்ள காலத்தில். (கண்டு) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் – ததைக்ஷத பஹூஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி – அந்த ப்ரஹ்மம் “நான் பகவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, அனைத்தையும் படைத்தது – என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2-41) - கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா: - சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய் – என்றும்

கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை ப்ரார்த்திக்க வேண்டியதை எதிர்பார்க்காமல், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்படும் கருணை காரணமாக தனக்குப் பரிகரம் என்றாகும் தன்மையையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா - நான்முகனே! ஸர்வேச்வரனை வணங்குவதற்காகவே கை கால் முதலிய உறுப்புகளுடன் கூடின விசித்திரமான இந்தச் சரீரம் முற்காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப தனது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி.

வ்யாக்யானம் - (அவை) என்றது மநஸ்ஸையும் தசேந்திரியங்களையும் கூட்டி. (அன்று) ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே. (என்றனக்கு அருளால்) நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு கரண களேபர ப்ரதாநம் பண்ணியருளின. (அரங்கனும்) அப்படிப்பட்டவன் தூரஸ்த்தனாய் நின்றால் அடியேன் ஸம்சார துக்கத்தை ஸஹிக்கமாட்டாதே கூப்பிட்ட த்வநி அவனுடைய செவிப்பட வரிது என்று ஆறியிருக்கலாமோ, கார்யாந்தர ஸக்தனாயிருக்கிறானென்று ஆறியிருக்கலாமோ, அவன் அடியேன் ஜநித்த தேசத்திலே நித்ய ஸந்நிஹிதனாயிருந்தான், ஸர்வரையும் ரக்ஷிக்கவேணுமென்று உத்ஸாஹ யுக்தனாய் அபயஹஸ்தத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான்; தாத்ருசனும்.

விளக்கம் - (அவை) - இதன் மூலம் மனம் மற்றும் பத்து இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றைச் சேர்த்துக் கூறுகிறார். (அன்று) - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில். (என்றனக்கு அருளால்) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எனக்குச் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்களை அளித்தருளிய. (அரங்கனும்) - அப்படிப்பட்டவன் வெகுதொலையில் இருந்தால் கூட என்னுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் அவனை அழைத்த கூக்குரலானது அவன் திருச்செவிகளுக்குக் கேட்பது கடினம் என்பதாலோ அல்லது மற்ற செயல்களில் அவன் ஈடுபட்டுள்ளான் என்பதாலோ அவன் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளான்? அப்படி அல்லவே; நான் எங்கு பிறந்து வாழ்கிறேனோ அதே திருவரங்கத்தில் மிகவும் அருகில் உள்ளான். அனைவரையும் காக்கவேண்டும் என்று எப்போதும்

மலர்த்த திருமுகத்துடனும், அபயஹஸ்தத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டும் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட திருவரங்கநாதன் கூட.

வ்யாக்யானம் – (தன் சரண்) “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:”, “தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்”, “கதா புந: சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம் த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணாம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்நாம் அலங்கரிஷ்யதி”, “கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா தாரயிஷ்யாமி”, “ஏதத் தேஹாவஸாநே மாம் த்வத் பாதம் ப்ராபய ஸ்வயம்” என்று ஸம்சார துக்க நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரமபுருஷார்த்தமான தம்முடைய ஸ்ரீசரணாரவிந்தத்தை.

விளக்கம் – (தன் சரண்) - ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - அனைத்து வேதங்களும் யாருடைய ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றனவோ - என்றும், ருக் வேதம் (1-154-4) - விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: - மஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகள் உயர்ந்த தேன் நிரம்பியவை என்று த்யானிக்கத்தக்கவை - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம் - எனக்கு உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளே பெருஞ்செல்வமாகும் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (31) - கதா புந: சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம் த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணாம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்நாம் அலங்கரிஷ்யதி - மூன்று லோகங்களை அளந்தவனே! சங்கு, சகரம், கற்பகவிருசஷம், கொடி, தாமரை, வஜ்ராயுதம் ஆகிய அடையாளங்களைக் கொண்டதான உனது இரண்டு திருவடிகளும் எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கப்போகின்றன - என்றும், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் - கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா தாரயிஷ்யாமி - பகவானுடைய தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும் நான் உன்னுடைய தலையில் எப்போது தாங்குவேன் - என்றும், ந்யாஸ தசகம் (4) - ஏதத் தேஹாவஸாநே மாம் த்வத் பாதம் ப்ராபய ஸ்வயம் - எனது சரீரம் விழும் நேரத்தில் உன்னுடைய திருவடிகளிடம் என்னை நீயே கொண்டு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத் துக்கத்தை நீக்கி, அதன் பின்னர் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான தனது திருவடிகளை.

வ்யாக்யானம் – (தந்திலன்) சேர்த்துக் கொண்டதில்லை. என்னுடைய அநாதி கர்ம பாஹுஸ்யத்தைப் பார்த்து ப்ரதம ஸங்கல்ப ரூபமாய் ஸம்ஸார ப்ரவர்த்தகமான தம்முடைய நிக்ரஹ சக்தியை ப்ரவர்த்திப்பித்தானென்றபடி. “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:” என்றும், “ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம்” என்றும், “ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துர்வ்யாதி வயாக்ர பீஷணே | விஷய சஷுத்ர குல்மாட்யே த்ருஷாபாதபசாலினி || புத்ர தார க்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷணாம்பு புஷ்கலே | க்ருத்யா க்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தம் இதஸ் தத: || அஜஸ்ரம் ஜாத த்ருஷணார்த்தம் அவஸந்நாங்கமஷமம் | சஃண சக்தி பலாரோக்யம் கேவலம் க்லேச ஸம்ச்யம்” என்றும், “அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி பகவந் பவ துர்த்திநே” என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே நிமக்நனாயிருக்க.

விளக்கம் – (தந்திலன்) – அளித்து என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. எனது எல்லையற்ற கர்மங்களின் விதங்களைக் கண்ணுற்று, தனது ஸங்கல்பத்தின் மூலமாகவே ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்தவல்லதான “தான் விலக்கிவிடுதல்” என்ற நிலையை வளர்த்தான். அஹிர்முத்த்ய ஸம்ஹிதை – ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: - தன்னுடைய கர்மவினைகள் காரணமாக ஸம்ஸாரம் என்னும் சக்கரத்தில் உழன்றபடி – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (1-59) – ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் – ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தில் சிக்குண்டு, மனமும் உடலும் உலகவிஷயங்களால் பீடிக்கப்பட்டு – என்றும், ஸ்ரீதேவராஜ அஷ்டகம் (4, 5, 6) - ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துர்வ்யாதி வயாக்ர பீஷணே | விஷய சஷுத்ர குல்மாட்யே த்ருஷாபாதபசாலினி || புத்ர தார க்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷணாம்பு புஷ்கலே | க்ருத்யா க்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தம் இதஸ் தத: || அஜஸ்ரம் ஜாத த்ருஷணார்த்தம் அவஸந்நாங்கமஷமம் | சஃண சக்தி பலாரோக்யம் கேவலம் க்லேச ஸம்ச்யம் - ஸம்ஸாரம் என்பது ஒரு பாலைவனம் ஆகும். அதில் புலிகள் போன்ற பயங்கரமான பிணிகளும், பாலைவனத்தின் முட்புதர்கள் போன்ற அற்ப சுகங்களும் நிறைந்துள்ளன. ஆசை என்னும் மரங்கள், மக்கள், மனைவி, வீடு, நிலம் ஆகியவை கானல்நீர் போன்று நிறைந்துள்ளன. இப்படிப்பட்ட இந்த இடத்தில் செய்யவேண்டியவை, செய்யத்தகாதவை என்ற பகுத்தறிவில்லாத குருடனாகவும், இங்கும் அங்கும்

அலைந்து திரிந்து பேராசை உடையவனும், மெலிந்து வாடிய அவயவங்களுடன் கூடினவனும், திறமையற்றவனும், சரீர பலம் மற்றும் ஆரோக்யம் முதலானவை குறைந்தவனும், துன்பத்துக்கே இருப்பிடம் ஆனவனும் – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (49) – அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி பகவந் பவ துர்த்திநே – ஆவிவேகம் என்னும் மேகங்களால் இருண்ட திசைகள் கொண்டதும், பலவிதமாக இடைவிடாமல் பெருகும் துக்கங்களை பொழிந்தபடி உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்னும் துர்த்தினத்தில் – என்றும் கூறப்பட்ட ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள எனக்கு.

வ்யாக்யானம் – (எந்தையிராமானுசன்) “ஸ ஹி வித்யாஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம்” என்றும், “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்றும், “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்கிறபடியே அதுதானே தென்ன “நாராயண சரணௌ” என்றத்தைக் கொடுத்த பிதாவான எம்பெருமானார். (இன்று வந்து) இந்த தசையிலே ஸ்ரீபெரும்புதாரிலே அவதரித்து காஞ்சி நகரிலே தேவப்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் பெற்றிருந்து என்னை உத்தரிக்க வேணுமென்று நானிருந்த தேசத்தைத் தேடி வந்து, பரகத ஸ்வீகாரத்தாலே அநேக க்ருஷிகளைப் பண்ணி என்னை பரிக்ரஹித்து. (தானது தந்து) “யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரஹ்மி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று உபஸந்நனாய் அர்த்தியாதே யிருக்கத் தானே நிர்ஹேதுகமாக ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் கொடுக்க அசக்யமான அந்த நாராயண சரணத்வவங்களை உபாயோபேயமாகக் கொடுத்து.

விளக்கம் – (எந்தை இராமானுசன்) - ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் - ஸ ஹி வித்யாஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம் – (குருவானவர்) கல்வி மூலம் சிஷ்யனுக்குப் புதிய பிறவியை அளிக்கிறார் – என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (64) – அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன் – என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் – அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை உண்டு என அறிபவன், தானும் உள்ளவன் ஆகிறான்; அவன் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்று கருதப்படுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அளித்தது என்னவென்றால், “நாராயண சரணௌ” என்று அதனை அளித்தருளிய எனது

தந்தையான எம்பெருமானார். (இன்று) - இந்த நிலையில் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்து, காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள தேவராஜனுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று, என்னை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்தவேண்டும் என்று எண்ணி, நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து, பலவிதமான செயல்கள் செய்து, என்னைத் தன்பக்கல் ஈர்த்துக் கொண்டு. (தானது தந்து) - கீதை (2-7) - யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - எது சிறந்ததோ அதனை எனக்குக் கூறவேண்டும். உன்னுடைய சிஷ்யனாகிய நான் உன்னைச் சரணம் புகுந்து நிற்கிறேன் - என்பது போன்று நான் எந்தவிதமான ப்ரார்த்தனையும் செய்யாமல் இருந்தபோதிலும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் அளிப்பதற்கு இயலாதபடி இருந்த அத்தகைய நாராயண சரணத்வங்களை உபாயம் மற்றும் உபேயமாக எனக்கு அளித்து.

வ்யாக்யானம் - (என்னையெடுத்தனன்) அமுதனார் திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறது தம்மையே உத்தரித்தாரென்று காணும். (என்னையே) ப்ரபல பாபிஷ்டனான வென்னையே. ஸர்வ சக்தி யுக்தனான ஸர்வேச்வரனாலும் எடுக்க அசக்யனான என்னையே உத்தரித்தார். ச்ருதாச்ருதமான அர்த்தத்தைக் கொண்டு சொன்னேனோ, இதுக்கு உதாஹரணம் அடியேனே. ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் நின்று உத்தரித்தார். “மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்ற அர்த்தத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டேன். ஸ்வாநுபவத்தாலே தெளிந்தேனென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (என்னை எடுத்தனன்) - திருவரங்கத்தமுதனாரின் திருவுள்ளத்தில் தன்னை மட்டுமே உயர்த்துவதற்காக எம்பெருமானார் வந்தார் என்ற எண்ணமே உள்ளது காண்க. (என்னையே) - மிகுந்த பாபங்கள் பல செய்தவன் என்று அனைவரும் அறியும்படி உள்ள என்னைக்கூட. அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனால் கூட உயர்த்த முடியாத என்னை உயர்த்தினார். ச்ருதிகள் போன்றவற்றில் கூறப்பட்ட உதாரணம் கொண்டு இந்தக் கருத்தை உரைத்தானோ, அல்ல; எனது வாழ்க்கையே இதற்கு உதாரணம் ஆகும். ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து மேலே உயர்த்தினார். ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை - மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா - ஸம்ஸாரம் என்னும்

ஸமுத்திரத்திலிருந்து சாஸ்த்ரம் என்னும் கைகள் கொண்டு கருணை காரணமாக
மேலே உயர்த்தி - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்ட கருத்தை நான் நேரடியாகவே
கண்டேன். எனது அனுபவம் மூலமே உணர்ந்தேன்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்